

staar i samme Afdeling og hører under samme Overenskomst som dem, der nedlægger Arbejdet.»

Det har formentlig tidligere ikke kunnet ske, at en enkelt Arbejdergruppe paa en Plads skulde kunne etablere Arbejdsstandsning uafhængig af, eventuelt i Modstrid med de Arbejdere paa Pladsen, der staar i samme Afdeling og hører under samme Overenskomst som denne. Arbejdsløshedsforsikringens Neutralitet har derfor hidtil været vel sikret ved den nugældende Bestemmelse i Reglerne og dennes rent umiddelbare Fortolkning. Nu sker det imidlertid ikke sjældent, at en saadan enkelt, lejlighedsvis ganske faatallig Arbejdergruppe nedlægger Arbejdet uafhængig af de andre, og ingen ved, hvorvidt man vil kunne vende tilbage til den tidligere Praksis indenfor de faglige Organisationer. Det synes derfor rigtigst at indføre en Bestemmelse som den her anførte, der skal tjene til at sikre Kassernes Neutralitet under de øjeblikkelige Forhold, og om hvilket i ethvert Fald intet værre kan siges end det, at den senere kan blive overflødig. Kassernes Neutralitet kan formentlig ikke siges at være tilbørligt opretholdt, saafremt de paa vedkommende Plads arbejdende Medlemmer af samme Afdeling som Arbejdsnægterne og under samme Overenskomst som disse skulde kunne nyde Arbejdsløshedsunderstøttelse under Konflikten. Og i ethvert Fald er Faren for Misbrug af og Spekulation i Arbejdsløsheds-kassen til direkte Støtte i en Lønkamp her saa nærliggende og overhængende, saa en Bestemmelse som den anførte maa anses paakrævet rent som en Ordensforanstaltning, en Kontrolforanstaltning.

Det er i § 15 i den midlertidige Lov af 30. November 1918 angaaende overordentlig Hjælp til arbejdsløse m. m. forudsat, at Loven skal bortfalde med indeværende Aars Udgang. Jeg tillader mig, i Tilslutning til det af Arbejdsløsheds-kassernes Repræsentanter i Nævnet i Bilag 1 anførte, at henlede Opmærksomheden paa det uheldige i at lade Ydelsen af den ekstraordinære Hjælp til de arbejdsløse bortfalde paa det nævnte Tidspunkt, da den største Arbejdsløshed paa Aaret foreligger eller er umiddelbart forestaaende. Jeg henstiller, at Loven maa blive søgt forlænget til 1. April 1920. Og jeg henstiller, at man ikke dermed uden nogen Overgang vil lade al Ydelse af Arbejdsløshedsunderstøttelse bero paa Arbejdsløsheds-kasserne alene. Sker det, vil der for det første kræves betydelige ekstraordinære Statstilskud til flere Kasser for at holde deres Virksomhed gaaende; thi selv om Kasserne dels allerede har forhøjet, dels i den nærmeste Fremtid maa forhøje deres Medlemsbidrag betydeligt, vil formentlig flere af dem, og deriblandt nogle af de største Kasser, ved den ekstraordinære Understøttelses Bortfald staa saa godt som ganske uden Reservefond. Dernæst, og i Forbindelse hermed, skal anføres, at saafremt al Ydelse af Tillæg til Kassernes Understøttelser skal bortfalde, saalænge den nuværende Prisstigning foreligger, vil Kasserne blive gjort til Genstand for et, formentligt fuldt berettiget, og i ethvert Fald vanskeligt imødegaaeligt Pres fra deres Medlemmer til med et Slag at bringe Understøttelserne op paa det fuldt lovhjemlede Maksimum for den daglige Understøttelse. Men dette kan, hvis Fremtiden bringer faldende Priser, indebære en Fare for Forsikringens sunde Udvikling, idet dens Styrke i ethvert Fald hidtil under de normale Forhold har været deres i Forhold til Arbejdsløsheds-kasserne meget moderate Understøttelser. Jeg henstiller derfor, at der for en Overgangstid af et Aar fra 1. April 1920 til 31. Marts 1921 maa blive søgt gennemført den Ordning, at der ydes Tillæg til Kassernes vedtægtsmæssige Understøttelser som de ved den midlertidige Lov af 30. November 1918 i § 10 Stykke 2 omhandlede samt en fortsat Hjælp efter de i samme Paragrafs sidste Stykke anførte Regler; dog saaledes, at Varigheden af denne Hjælp begrænses til et Antal Dage svarende til det, for hvilket den paagældende Kasse yder vedtægtsmæssig Understøttelse indenfor et Tidsrum af 12 Måneder (jfr. Arbejdsløsheds-kasselovens § 15, Stykke 1). Min Motivering for ogsaa at foreslaa den fortsatte Hjælp bevaret i denne stærkt begrænsede Form er Hensynet til de vanskelige Livsvilkår og den for mange Medlemmer forudgaaende meget lange Ledighed, der har sat dem saaledes tilbage, at de, hvis de gaar ledige ud over den Tid, for hvilken de kan faa Understøttelse af deres Arbejdsløsheds-kasse, næppe vil være i Stand til at komme